
ČESKÉ VIDLE

---

díl I.
Viva Bohemia!

petr doležal

OŠETŘENO PĚSTICÍDY

KONZERVANTY
E - V KAŽDÉM DRUHÉM SLOVĚ

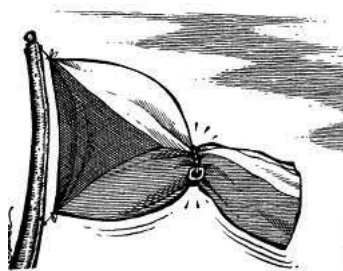
ČESKÉ VIDLE

petr doležal

1.

VIVA BOHEMIA!

První část neošokistické trilogie,
o počátcích národního opruzení v Čechách.

Spisovatelé jsou oči svého národa, naleznou-li odvahu,
otevřeně psát o absurditách doby, ve které žijí.

České národní rekordy!

Češi druzí ve spotřebě alkoholu na světě.

Češi vypijí nejvíce piva na světě.

České děti pijí nejvíce tvrdého alkoholu v Evropě.

**Nad budoucností národa,
jehož krev není naředěna odvahou padlých synů,
se vznáší zlověstná mračna alkoholismu.**

**MORBIDNÍ
KRONIKA
O PODLÝCH
SKUTCÍCH,
NA CHARAKTERU
NÁRODA
ČESKÉHO**

7
ČESKÝHO KRÁLÍČKA ZAPÍCHLI DO BŘÍŠKA

31
TUHÉ PALIVO NA TŘI

47
PITVALI TCHOŘE NA BÍLÝ HOŘE

57
NÁRODNÍ OPRUZENÍ

77
ŽÁR NÁRODNÍHO KYVADLA

87
MNICHOVSKÁ POHODA

93
KASTRACE ČESKÝ HRANIČNÍ MATRACE

107
ATENTÁT NA DITRICHU

119
LÍBEZNÝ ÚNOR

127
DĚTI, JEŠTĚ SE CHVILKU POHOUPEJTE A PAK TETU ODŘÍZNEME

143
SCHOVÁVEJTE KACHNY, HUSY, PŘIJELI K NÁM BRATŘI RUSI

151
NEHOŘLAVEJ ČESKEJ ETERNIT

167
SAMETOVÁ POLUCE

195
EVROPSKÁ MUMIE

207
POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Za úsvitu

Zacinkal zvonec.

Podle Starých pověstí českých, žil Čech a jeho bratr Lech v Charvatské zemi při řece Visle, kde se ale toho času strhly četné boje, a tak se tato země stala velmi nepříznivou pro lid, který byl zvyklý žít v pokoji, obdělávat půdu a pěstovat obilí. Jednoho dne, se vojvodové Čech a Lech rozhodli tuto zemi opustit. Shromáždili svůj lid a vydali se směrem na západ na horu Riph. Šli dlouho a daleko, přes hluboké lesy, bažiny a křoviny. Čeled' už byla z cesty unavená a začala si stýskat, že není konce té klopotné cesty. Čech ukázal na vysokou horu před nimi, jež se zdvíhala z rovinné krajiny, a řekl, že pod ní si odpočinou. Došli a rozložili se na úpatí hory, jež se nazývala Říp. Druhý den ráno se vydal Čech sám na horu. Uviděl širý kraj s lesy, loukami a řekami. Zvěstoval ostatním, co zhlédl. Lid zvolal jednohlasně, ať se země jmenuje po Čechovi. Čech potěšen vůlí svého lidu, poklekl na kolena, líbal zem a žehnal jí.

A hádky nastal konec.

Na začátku bylo kolo.

„Kurva mě bolejí nohy.“ ulevil si prasamec Čech, sotva se vyškrabal na vrchol.

Kam vetché oko stačilo dohlédnout, rozkládala se čistá krajina, prostá pivovarských komínů.

„Konečně německej ordung.“ zašeptal božně.

„A jak tomu tady, budem vlastně nadávat?“ ozvalo se zdola kopce.

„Tenhle tuzemskej ráj na pohled, bude na věky ostatními národy uctíván, jako Boží knaipa, Bohemia Kneipe, sedmnáctej spolkovéj satelit.

Neboť Češi budou ve vaření piva vynikat nad jiné a povýší sprosté chlastání ležáku, na národní umění. Bratře Vejvodo, vyvalte sudy. Mám žízeň, že bych o ní mohl opřít kolo.“

„A co je kolo?“

„Někdy příště.“

Milé děti, učte se!

Kdyby ten starej lenochod, dával při zemáku lepší pozor, tak nemohlo dojít k národně, fatálnímu omylu.

Čechu, tys pokořil Říp, místo Zugspitze a proto jsi nedovedl svůj národ do západního Německa, jak sis přál.

Z toho vidíte malé děti, že nesmrtelný citát vůdce slovan-ských hord Konina, je stále na síti aktivní.

Učit se, mučit se, vymocit se.

ČESKÝHO KRÁLÍČKA ZAPÍCHLI DO BRÝSKA

O tisíce let a malinkatej kousek kupředu.

Dubnový meze v osmdesátým šestým, nezvykle brzo vyschly, a veselý zpěv kolchoznic se rozléhal nad minovým polem, sotva některá z nich přišlápla skákavou Betty. Napříč socialistickou krajinou, uháněl alergickéj bus, směr maškarní karneval soustruhů a soustružnic, spořádaněj v Ukrajině. Vezl partičku pivovarníků ze Stalinjugend, kterým režim vyměnil Krev a čest, za Vždy připraven, aby reprezentovali Československo v rudý bídě, kde sice zítřky byly minulostí, ale už včera nebylo do čeho kousnout.

Na každý zastávce pro vymočení, byli delegáti vítáni solí a jiskrami. Děvčátka s červenými šátky na hladkých krcích, recitovala futuristický verš.

My jsme ještě pionýrky a chčijeme z malý dírky. Až vyrostem v ženy míru, budeme mít, asymetrickou díru.

Českej národ se čtyřicet let přežíral slibem o brzkém příchodu ráje, a chudoba byla klystýrem, na nákup kokotin z krajin, kam chodí slunce chrápat.

Tak světový proletariát, nacpal pod svá křídla masu lemplů z českých luhů i hájů a národní kroj jim vyměnil, za uniformu internacionály.

Na konci duhy, je hrnec plnej bláta.

Blížila se osudná noc, na 27. dubna.

Čeští úderníci na karnevalu, nakládali játra do bílý smrti, kterou mužík vypálí i z uhlí.

„Vazmi ženštinu, vazmi babušku, vazmi děvočku, vazmi rodinu, ale vodky nikakda.“ odhalil jim Boris z Uralu, životní krédo vytetovaný na jícnu.

První sjezd, se kvapíkem změnil na kolektivní píchanici.

V maratónu hesel o království komunismu na dohled, ve kterém není peněz ani kručení v břichu, se vzájemně pohrabali v přirozeních, nemajíc pramalou obavu o plná střeva a světlé řízky.

Koho z nich by napadlo, že za několik hodin, si dá jumping do vyšpulený prdele Lucifera.

Na ukrajinský Hirošimě, právě vzlítnul k nebesům, atomovej reaktor.

Šest nadrženejch, nuselskejch pivařů, té slizké noci, zahlehlo pět sovětských delegátek.

V řinkotu městských tramvajů z Pripjati, si nestačili všimnout, že kolem nich prošel žlutočerný strašák, zahalený do pláště, radioaktivního mraku.

O dva měsíce později,

V národní ostudě, se můžeme dočíst o šesti stavebních obřadech, přenášných televizními kamerami, mezi československý klid. Pořad se posílal, pod lidovým názvem.

Honza Pospíchal si naposled zapíchal.

Tak pražský kluci, vyženili sovětský holky, který zabřezly té mokré noci, na 27. dubna.

Jedním z protagonistů smíšeného svazku, byl bohužel i chlápek, jenž mě nahříval ve varlatech, pod trenýrkama s červeným bimbásem.

O sedm měsíců ještě později.

V městské porodnici, opět v přímém televizním únosu, se první z šestice sovětských žen, které spojoval datum výsadby, izonujících semen pivařů z Nusle, do jejich bund, právě vylila z vířivky plodová voda. Zkušená porodní babka, vy-

kousla břitvou překážející chloupek v zadku rodičky a namylila si ruce.

„Taky to můžou bejt jenom větry.“ upozornila režiséra.

„Běžná, každodenní ruina. Denně se rodí v socialistickém Československu, stovky radostných dětí.“ lakoval hladový národ, ověřený moderátor, sotva dostal pokyn.

Babka zalovila v rozcapeným lůnu a něco tahala ven. Kamery snímaly detailně její snahu.

Veřejný porod, se měl stát demonstrací výdobytků režimu a rozšířit virózu, v jeho věčně pevnej beton.

Šťestím zářící pracující, byli nahnáni k obrazovkám televizorů, před kterými jim krátili chvíle, roztleskávači s obuchama.

Hekající ruská piroha, vytlačila z vnitřku podivně bílé dítě, s hubičkou ostrejch trháků. Sotva ho odříznuli od mateřský lodě, zakouslo se do nejbližší ruky.

Takové bylo první, z šestice českých, nukleárních zrůd, počatých tenkrát 26. dubna 1986, pod ukrajinskou, radioaktivně jarní oblohou.

Jeho zjevení, se stalo chmurným kopancem, do koulí vlády lidu.

Byla vyhlášena inseminace. Západácký novináři pod vlajkou bulváru, byli nemilosrdní jako kosatky, obkličující hejno slanečků, jako hyeny skvrnité, žvejkaající seschlou, rozkrokově neumytou, rumunskou babičku.

Kapitalisté všech kontinentů vyhoňte se, zemský ráj máme na dohled a ten si ubráníme.

Tak zněl hlas lidového masa, na kočičích hlavách pod statečným Václavem, kterej se nebojí vlka nic, tisknoucí prdel na studenej koňskej hřbet, za každého počasí.

Řady pupkatých milicionářů, povolanych z okolních továren, byly jako jedno dělo a pod jejich naleštěným holinama, se do ústavu, kde opravovali zdarma pracující, neprotáhl ani smrad.

Avšak.

Naše zemička neoplývala bohatstvím, za který by pan král, mohl nakoupit svobodu pro poddaný lid. A tak se přihodilo, že přerostlí patizony, odhlasovaly morální aukci, jenž nemá v kronikách o českým úpadku obdoby.

Na programu byl tajný prodej, těch božích zmetků, modelovaných černodebilskou jadernou.

Záškodnická akce by se zdařila, kdyby si válečnej vegetarián Bláha, nepovídál při svačení s redaktorkou, krvavě Rudého práva.

Bezprsá tloušťice, se následně zjevila ve světle televizních ramp.

Se zapnutým bicipsem, napodobila legendu kubánské revoluce, velkého El Che.

„No pasarán!“ řvala do zkamenělých, národních obličejů.

Mohla si to dovolit, prošla hormonální léčbou a získala sílu uhlíře Stachanova, se kterou odtlačila z uhelnejch dolů, vagon černého zlata do své kůlny, jako hovno.

Zcela jistě měla na paměti, první český příkázání.

Kdo neokrádá stát, okrádá rodinu.

Teror dětí ulice.

Sotva český děti, obdivující absurdity, uslyšely, že jsou ty hnusný obludy k prodeji, zaplnily ulice měst a zahojené chodníky venkova.

Totíž, každá Ruska z tý atomový prcanice se okotila. A každej parchant, co z ní vylezl, byla zruďa jako popelnice. Teda, skoro každej.

Děcka vzpurnou neposlušností, přinutila ministra školní docházky, vyhlásit jaderný prázdniny. A nezlomil je ani fakt,

že prdelky prvního, a beďarovatý prdele druhého stupně, čeká po návratu na studentský bidýlka, výprask namočeným provazem, který byl legálním trestem pro malí kolaboranty, v projektu Škola hrou.

Dospělí jedinci, se však nečekaně přidali na vzbouřeneckou stranu barikády. Bylo by to dojemné, kdyby si prostřednictvím potomků, nechtěli řešit mindráky, který jim narostly v mozku, z ostří srpů a tíhy kladiva.

Mezi dětičkama, se nejvíc zapalovala lejtka, členům prezidentského klanu. První vnuk a první vnučka, tak dlouho otravovali, národem vyvoleného rezidenta, že souhlasil s vyhcáním referenda o zákazu prodeje.

Tisíce horkejch hlav, muselo bejt chlazeno vodními kanóny, starostlivého režimu. Listopadovej čas, je v zdejších končinách, tradičně mlhavej.

Něco jinýho, je zavřít kurník a něco jinýho, chytit lišku.

Dětská sedmidenní revoluce, byla korunována nezpochybnitelným vítězstvím, nad proletariátem dědků a doktrín diktátorů. Pokoj českého standarta, obsadila na řadu let, pětice jaderných mutantů.

Promočený režim, sice zdrazil za rebelii národu pivo a kuřivo, zavedl rákosku jako povolený trest na pracovištích, ale už bylo pozdě. Česko podlehlo opojnému smrádku, západácký euforie.

V hračkárnách se nečekaně objevily tisíce napodobenin, nukleárních chlapíků. Plyšové kopie z Číny, byly roztomilé a přítulné, ač se vědělo, že originály jsou kousavý bestie. I tak se staly symbolem, krátkého národního semknutí, v předem naplánovaným vykradení peněženek blbečků z ulic,

kteří cinkali klíčema, s vírou v západní povětrí, co vžene do jejich dřavejch kapes, tvrdou valutu.

Jako by nevěděli, že lid je pouze od toho, aby provolával slávu.

Ženská s jednou kozou.

Jedním z těch radioaktivně prosvícenejch, jsem i já. Nemám odpudevěj povrch a plnou drážku krokodýlích zubů. A z metrový dálky, mě sotva nerozeznáte od chlapečků, s palestínským hadrem u krku, prožívajícím závrať z technickejch vymožeností.

Moje první půlka, od pasu k ruce vzhůru, je v pohodě.

Však ta druhá, po trenky dolů, patří autistickému ostýchavcovi, kterej se zamyká na školních hajzlech i při pochání.

Prdel mám rozseknutou evolucí správně, ale místo klimbajících dvojčat pod močovou trubicí, omotanou kouskem libovýho, se tam krčí spálenej záprdek, jako doživotní památka na smaženici v černopekelnický, termojaderný syntéze.

Ženská s jednou kozou, je na tom lepší, než kluk s jedinou koulí. Rozečetl jsem knížku, že ztráta činí v dospělosti na mužskýho depresivní protlak, končící uspokojením při sebeorání.

Kdybych se mohl vysrat z podoby, radějc budu ženská s jednou, umečenou rohatou, přiteplenou na kostrbatým telecím hrudí, než kohoutek s chybějícím pukavcem v rozkročce.

Moji pekelní bratránci.

Mých pět černobylskejch bratránků, jsem naživo nikam nepozval. Pokrevní pouto, stvrzovalo několik společenských nocí v nemocniční izolaci a bradavičnatý ruce babky, která nás tahala ven.

Sladkou smetanu popularity, místo nich, olízaly jazyčky bizarních, plyšových kopií.

Hned po vyděšení národa, je přefiltrovali do ocelovejch hangáru, kde se rozebíraj příšery, co straší lidstvo. Měli posloužit vědě pro rozpívání.

Avšak člověče, jemně si ho mni, nerovné cesty osudu, jsou neopravitelné.

Mezi dětma, se rozběhla anketa o jména zombáků. Toho plešouna s ostrou dásní, křtila ulice na Albína onkologa, hyper rychlý mimino s přísavkama na rukách, na Drápka gekona, celkově vousatý dítě, na Chlupatou kobru, blondřatou holčičku s rybí hrudí a obnaženým spodkem, na Frídu rybníční a tlustýho chlapečka s očkem na každý straně, na Čtveráčka metrůčka.

Jenom mě, zapsali do matrik, jako průměrného, českého oběšence, bez pseudo. Vasil Vasilevič, po bundě čečenský matky, a Kořala, po péru nuselskýho fotra. Národní Libor, kterej o všem rozhodoval, prokázal značkovou dávku povahy, když mně dovolil narůst v přidělený garsonce, namíchaných rodičů.

O jedenáct roků dýlejc.

Při rašení jsem se stále častěji zajímal, o svý sexuální orgány, a trápení z absence rumba koule, mělo vzestupnou kadenci. Soužením jsem naplnil po nosní díry, svůj vnitřní vesmír, namazal sny a fantazii na chleba. Vnutil mozku žítí

v neuklízenejch rozích. Šero, ve kterém byla stěží k rozeznání silueta zborcené postavy, dobrovolně anexoval, jako životní prostor.

Říkali.

„Byl jsi jedním z nás. Co je s tebou?“

Mlčel jsem strachem, z třídního odhalení mojí anomálie, protože se blížil datum striptyzu náctiletých, před dětskou doktorkou.

Sestra Dýmavnice.

Nahnali mě ke školní psychomámě, naslouchající za peníze nesrozumitelnému dětskému blekotání, po zásahu pěstí do brady, od jednoho z rodičů.

Pacienty přijímala výhradně v ležatý poloze. K tomuto účelu, jí školník stloukl z třískovatých fošen tvrdé lože a občas i některé vzpurné dítě.

Její oprýskaná, terapeutická ruka, zažehla knot z včelího mozku a hodila mě na lopaty.

„Musíš se uvolnit. Seš napnutěj, jak penis při erekci.“ několikrát mnou flákla o zem, než jsem získal hebkost vypraného závěsu.

„Tak spusť.“ nařídila při vysušování zátylku, po rozcvičce s mojím tělem.

„Máma je z Čechy. Táta z Nuslí. Počnuli mě kousek od jaderný elektrárny, která najednou vybuchla a tak jsem se stal prosvíceným.“

„Co dál? “ zrudně sledovala virguli ve tvaru pepky, roztačející se nad mým sudem.

„Před čtyřma rokama jsem zjistil, že nemám všechno, jako ostatní kluci.“ přiznávám voyerství svýho intima.

„Cože chybí?“ zbystrčila.

„Nemám, teda spíš mám, jenom jedno, teda spíš, skoro jedno.“ zaplavilo mě stydění.

„A jdeš na prohlídku, kde na to určitě přijdou a všichni se budou smát. Abychom si rozuměli, tebe jedinýho z nich, jsme experimentálně ponechali v rodině. Sice trpícího, akutním radiačním syndromem, ale ve srovnání s těma šmejdama kousavejma, uplatnitelnýho. Režim ti dal šanci a přijal tě za svýho. Takže očekávám vděčnost společnosti, místo nářků. Ty defektní hajzle.“

V hluboké noci beznaděje, byla první, která osvětlila mé chmury myšlenkou, že nemusí být tak zle.

Odpočívej v pokoji.

Druhý den vyvolaly moje jméno, školní tamtamy. Poslušně ulehám na márníční lože, vláčnej jako penis seniora. Nešetřila mě chválou.

„Tak se mi líbíš. Tahle terapie staví nastydlou motoristiku a vrací sebevědomí.“ slibovala, když se před ní obnažím na stydkou kost. Nechal jsem se přemluvit a zapózoval. Prohlížela si s pohrdáním budoucí matky, vejce odpařený do zatracena.

Až poté sáhla do batohu z březový kůry a oblepila mi Adamova žebra, nepropustnou plínkou, která podle návodu, slouží proti úniku z prosakujícího měchýře prostatika.

„A teď.“ zvedla sevřenou pěst. Když jí otevřela, bylo v ní uvařený, kropenatý, křepelčí vajíčko. To vložila vedle mýho půlčana, pod přílnavou plínu.

„Až se naučíš pokládku, můžeš skočit do přehrady. Pod plavkama je k nerozeznání.“ plácla mě po sešponovaný prdelce.

Byl jsem nadšenej, a kdyby se neozval školní umíráček, nacvičoval bych aranžování ptačího implantátu, nejspíš do rána blbýho.

Bratři a sestry v junáku.

Od první neděle po zlomu, mě vodila pravidelně do lesa, prořídlýho po řádění Cyrila s Metodějem. Poznal jsem nápodobně přistřižené, který zpovídala, za urologickou odměrku rumu.

Patero maskáčovejch stanů, dřevěná bouda s lišejníkovou střechou, obklíčená špinavým, továrním kanálem, a odhodlaná vepřová hlava v mraveništi, tvořily osadu, Studená dívčí záda.

Po složení slibu, že budu o všem co uvidím a uslyším držet hubu, mně nacedili do polní lahve chmelový rašeliny, jak oprýskaní zálesáci, přezdívali lahvový devatenáctce. Tak jsem se stal junákem na zkoušku, s přezdívkou Jalovej beran, a oddílovej bratr, dvaceti, celorepublikově hledanejch zjevů.

Při zimním slunovratu, kdy se vrací teplo k junáckýmu národu, mě snadno přemluvila, abych se účastnil prosincového otužování s dvou varlatejma bratrama. Když jsem mezi ně nahatej vlezl, nejstarší z nich, s přezdívkou Velkej třesk, se podrbl v mamutí prdeli a suše utrousil.

„Na tvým místě, bych se nechal přešít na ženskou.“

Chraň přírodu a svoje panenství.

Konalo se úterý, a já šel opět řešit rozpolcený podvědomí, který odmítalo adoptovat křepelčí embryo pod plínkou, jako párovej orgán.

I mě sralo bejt nosnice a nahřívát mrtvolně studenou, vápníkovou schránku, mezi utlačovanejma stehnama. Ale navenek, se mi rýsovaly v těsných kalhotách dva kopečky zmrzliny, jako ostatním mlíčákům.

Protože jsem junák, vyslovuju myšlenku, která má spasit ten ubohouček zbytek český přírody, nesměle pokukující zpoza obrysů supermarketů a horstva odpadků, když vyleze nebeskej přímotop.

„Chraň přírodu a svoje panenství, sestro Dýmavnice.“

„Chraň přírodu a svoje panenství, bratře Jalový berane.“ sype ze sebe ideu, kterou náčelník světových junáků, přezdívanej Rohatej mlok, sjednotil všechny, co propadli mastrubačnímu adrenalinu.

Moje oddílová sestra, si již vysloužila hrdou přezdívkou Dýmavnice.

Nedovolila žádnému členovi, přiblížení ke svému mazlavému komplexu. K laškování s pírkou bratrů, používá výhradně ústní kolečko, který léta felace proměnila v univerzální zařízení, dokázající sevřít vše, od párátka, po poleno z dvacetiletého dubu.

My junáci, se totiž dobrovolně vzdáváme rozmnožování, protože lidí je fakt moc a stromů kurevsky málo.

G.E.J.

Sotva jsem si sundal ponožky, ukládá mě na fošny s reznou slámou.

„Chceš si zahrát bojovou hru?“

„Určitě.“ cpu si pod hlavu polštář, napěchovanej plesnivým listím, hbitě očekávající sázku.

„Ale když blbě odpovíš, čeká tě nalodění na Archu.“ pohrozila.

Ekomonická zmínka o dni, kdy Bůh utopil lidskej faktor, se stala předlohou pro drasticky očistný sebetřýznění, známé pod zkratkou Archa.

Bráškové a sestřičky, kteří zlobí, padnou na čtyři.

Pak přitančí metrský junačisko, slyšící na jméno Marineros di samba. Práská bičem a přesnými zásahy do vyšpulenejch, žene junáky jak zvěř do raftu, kterej poskakuje, přivázaněj, na černých vlnách továrního análu. Při křečovitém boji o oblečeněj život, si můžete vybrat mezi utonutím, nebo umlácením sadistickou stvůrou, kdybyste poklekli na myslí a chtěli před vypráním, na pevnou zem.

G.E.J po druhý.

Na papír psala skřípavou fixou, slovo G. E. J.

„Teplouš.“ bez rozmyslu vyhrknu.

„Špatná odpověď. G.E.J je ruský název pro jaderný nejunáky. Gospodin Energii Jadernyj.“

„Jaderný nejunáky? Co je to za hovadinu? Nukleární jatka, by přece nikdo nepřežil.“ hádám se do potu, abych nemusel na běsnící raft.

„Teorie atomovejch stratégů a praxe po ozáření, se diametrálně rozchází. Mizivé procento populace má naději. Atomovej útok se dá přežít. Vzpomeňme kupříkladu, na černobylské vlky.“

